

GAGA OCH BRUCE GÄSTAR ROLLING STONES

■ När Rolling Stones spelar i Newark i New Jersey den 15 december blir det stjärnspäckat på scen. Inga mindre än Bruce Springsteen, Lady Gaga och The Black Keys gör bandet sällskap under konserten som sänds i SVT den 21 decem-

ber. "Vi är glada att dessa extraordinära artister har gått med på att hjälpa till att fira vårt 50-årsjubileum när vi delar kvällen live med våra fans runtom i världen", säger bandet i ett uttalande som citeras av magasinet Rolling Stone. (TT Spektra)

DINOSAUR JR TILL SVERIGE

■ Dinosaur Jr kommer till Sverige i februari för att spela i Göteborg och Stockholm, skriver musiktidningen Gaffa. Sverigespelningarna blir två av fyra konserter i Skandinavien som de gör under vårens turné. Det amerikanska indie-

rock-ikonerna bildades 1984 och splittrades 1997. De återförenades 2005 och tidigare år släpptes deras senaste album "I bet on sky". Den 22 februari spelar de i Göteborg och dagen efter i Stockholm. Biljetterna släpps i dag. (TT Spektra)

HIPHOP

Wiz Khalifa
O.N.I.F.C.
Atlantic records

★★★

I förra albumet "Rolling papers" sjöng Wiz Khalifa om att röka gräs. På nya plattan sjunger han helhjärtat om plånboken, hur fet han är och att han fortfarande röker gräs. När han börjar tredje låten med "Talking big money bitch" tappar han mig direkt. Det är sjukt uttjat med amerikanska rappare som sjunger om hur många dollar och feta bilar de har. Wiz Khalifa har inget nytt att komma med och det är få låtar som har sköna beats och rhymer. I låtarna "It's nothin'", "Rise above" och "Initiation" lyckas Wiz prestera något. I övrigt blir man mest trött på Khalifas egenkärlek. Kanske borde killen röka lite mindre.

SHOHREH ZARE/
TT SPEKTRA

HÅRDROCK

Year of the goat
Angel's necropolis
Van Records

★

I kölvattnet av djävulsrockande grupper som holländska The Devils blood och svenska Ghost kan jag förstå att det känns lockande att haka sig fast och försöka surfa på samma subkulturella våg som spolade över världen för några år sedan. Men där båda tidigare nämnda band lyckades balansera lättgänglig radiorock med djupt ondskefulla texter når Year of the goat inte hela vägen fram. Det största problemet är att det inte känns äkta. För även om en låt som "I'll die for you" inte är helt dum så tänker jag hela tiden att Year of the goat på sin höjd låter som en andrahandskopia av band som är mycket, mycket bättre. Skivomslaget är dock väldigt snyggt i all sin enkelhet.

DENNIS FAHLGREN

JAZZ

Anneli Evaldson featuring Peter Asplund

The Afterglow
Anneli Evaldson (Plugged Music)

★★★★★

Det är svårt, för att inte säga nästintill omöjligt, att inte tänka på andra när man lyssnar på Anneli Evaldsons nya och andra album "The Afterglow": "Feeling good" (Nina Simone), "Love me or leave me" (Doris Day), "Give me the night" (George Benson), "A song for you" (Leon Russell) med flera. Den som vill fortsätta dropa namn, år och inspelningar skivan igenom. Hur hon klarar sig i den konkurrensen? Bra, riktigt bra, mycket tack vare att hon gör låtarna till sina egna, och varför skulle hon inte göra det med tanke på den

enorma röst hon har: lagom beslöjad, dynamisk och med massor av både jazz-, blues- och soulkänsla. Till sin hjälp har hon Peter Asplund, trumpet och flygelhorn, arrangör och medproducent, Daniel Tilling, piano, Lars Ekman, bas, Sebastian Ågren, trummor och Andreas Pettersson, gitarr. Med andra ord en mycket imponerande laguppställning. Musiker som gör precis vad de ska göra, varken mer eller mindre, och gör det med en imponerande tajmning och precision.

MIKAEL BENGTTSSON

KLASSISKT

"Ren fröjd att lyssna till"

Elise Båtnes, violin, Henninge Båtnes Landaas, viola

Wolfgang Amadeus Mozart/Johan Halvorsen/Bjarne Brustad: Duos för violin och viola
Lawo Classics (Import)

Det här är ingen cd du går in i närmaste varuhus – eller skivaffär – och köper. Norska Lawo Classics har ingen distribution i Sverige. För dig som är intresserad blir det att handla över nätet, eller lyssna på Spotify. Detta om detta. Hur som helst är Lawo ett skivbolag som gång på gång överraskar, och som gång efter annan bevisar att även mindre bolag klarar av att hålla hög, mycket hög kvalitet. Som här där Elise Båtnes, violin, och Henninge

Båtnes Landaas, viola, spelar duos för den rätt ovanliga kombinationen violin och viola av Wolfgang Amadeus Mozart (Två duos för violin och viola, KV 423 & 424), Bjarne Brustad (Capriccio för violin och viola) och Johan Halvorsen (Passacaglia för violin och viola fritt efter Händel). Systrarna Båtnes är kolleger i Oslo-Filharmonien, Elise är konsertmästare och Henninge försteviolast. Att de spelat tillsammans i mer än 30 år märks. Stundtals känns det som om de spelade på samma instrument – och med en musikalitet som är en ren fröjd att lyssna till.

MIKAEL BENGTTSSON

KLASSISKT

Felix Mendelssohn-Bartholdy: Elijah

Solister, Wroclaw Philharmonic Choir, Gabrieli Young Singers Scheme, Gabrieli Consort & Players, Paul McCreesh, dirigent
Signum (Naxos)

★★★★★

Felix Mendelssohn-Bartholdy (1809–1847) var inte bara tonsättare och pianist, han var dirigent också, troligen sin tids bästa. Det var som sådan han 20 år gammal åkte till Berlin för att i Singverein leda två framföranden av J S Bachs "Matteuspassionen", de för-

sta sedan Bachs egen tid. Han har därmed tillskrivits äran för att ha varit den som återuppväckte intresset för Bachs musik. Man ska dock vara mycket väl medveten om att Bach gör i dag, bara kören var på 400 personer. Så att kör och orkester var av enorma proportioner när Mendelssohns eget oratorium "Elijah" uruppfördes 1846 var helt i sin ordning. Det är detta uruppförande som engelske dirigenten Paul McCreesh försökt återskapa med hjälp nästan 300 kör-

sångare, 150 musiker och solister. Ljudet är enormt i köravsnitten, orkesterklangen förvånansvärt klart och precist med tanke på storleken och solisterna utmärkta, lyssna på barytonen Simon Keenlyside när han sjunger arian "Lord God of Abraham".

MIKAEL BENGTTSSON

Garth Knox: Saltarello (musik av Purcell, Vivaldi, Knox, Saariaho, Dowland med flera)

Garth Knox, viola, viola d'amore, fela, Agnès Vesterman, cello, Sylvain Lemètre, percussion
ECM New Series (Naxos)

★★★★★

Skotske violaspelaren Garth Knox (eller violasten som det egentligen heter) fortsätter att utforska västerlandets musikhistoria. På nya cd:n "Saltarello" (= livlig dans som nämns för första gången i Neapel på 1300-talet) börjar han med en psalm av

Hildegard av Bingen, fortsätter in i medeltiden med musik av de Machaut, hoppar vidare till barocken med Dowland, Purcell och Vivaldi, för att avsluta i nutid med kompositioner av Kaija Saariaho och Knox själv. Tusen år av västerländsk musiktradition på knappa timmen. Avskalade arrangemang, musiken har koncentrerats ner till kärnan. Av en konsert av Vivaldi finns bara konserterna kvar. Det här

är en fantastisk cd, om man accepterar att Vivaldi, Purcell & Co inte låter som de alltid gjort. Garth Knox storhet som violast ligger i den musikaliska anspråkslösheten, någon mer modest världsartist torde vara svår att finna, i kombination med en häpnadsväckande teknik. Till sin hjälp har han Agnès Vesterman på cello och Sylvain Lemètre på slagverk.

MIKAEL BENGTTSSON

ROCK

Den stora vilan

Förvandling
Gaphals

★★★★

Ett bra sätt att avrunda det svenska skivåret 2012 på. Den stora vilan spelar rockmusik som värmer lagom i såväl vintermörker som snöstorm. Gubbrock, tänker jag. Och då menar jag det som en komplimang. Den stora vilan förvaltar arvet från 1970-talets rockmän. Det låter lite Rolling Stones här, lite David Bowie där, och jag tycker mig även höra vissa passningar till svenska November. En viktig komponent är även pianospelet som ger en fin klang och ligger och gungar lagom i varje låt. Gitarristen Truls Mörck spelade tidigare i Graveyard, men en jämförelse med det bandet känns rätt onödig då Den stora vilan spelar mer folkrock än hårdrock. Missa inte heller att leta på Youtube efter den mycket fina videon till låten För långt ut.

DENNIS FAHLGREN

R'N'B

Bruno Mars

Unorthodox jukebox
Atlantic/Warner

★★★★

Det fanns en del som trodde att Bruno Mars var en inkarnation av Michael Jackson när "Grenade"-mannen exploderade på topplistan för några år sedan. Men ett pärlband av hits som de på debuten "Doo-wops & holigans" saknas här. Den här plattan är istället mer lekfull och Bruno Mars är på busigt (och ganska snuskigt) humor. Han växlar mellan reggae, ren r'n'b, lite rock, ett par låtar som påminner om en tidig Michael Jackson och en Police-pastisch. Den enda plumpen är hyllningslåten till en strippa - "Money make her smile". Det är inte lika sammanhållet – inte riktigt lika bra. Det är vad man brukar kalla en mellanplatta, "den svåra andra plattan". Men han bemästrar de olika genrererna väldigt bra. Jag antar att han var tvungen att få ut det ur systemet, så kommer hitlåtarna på nästa platta.

MIKAEL FORSELL/
TT SPEKTRA